

Департамент освіти і науки
Івано-Франківської обласної державної адміністрації
Івано-Франківський обласний еколого-натуралістичний
центр учнівської молоді

**Обласний проект
«Доторкнутись серцем»**

*Збірник творчих робіт
учасників обласного конкурсу*

«Ми з тобою однієї крові»

м. Івано-Франківськ, 2025

До збірника увійшли творчі роботи учасників конкурсу «Ми з тобою однієї крові», який проводиться в рамках обласного виховного проекту «Доторкнутись серцем». Діти подумки перевтілювались у тварину чи рослину і розповідали, як їм живеться у цьому світі, серед людей.

Організатори конкурсу вдячні всім дописувачам за участь у конкурсі, за їхню небайдужість та добрі серця.

Відповідальна за випуск:

Галина Шинкарук – заступниця директора з навчально-методичної роботи Івано-Франківського обласного еколого-натуралістичного центру учнівської молоді

Клубок від страху, серце для любові

Хемич Олександр – 7 років, вихованець гуртка «Флористика» Центру науково-технічної творчості учнівської молоді Калуської міської ради

Одного разу я прокинувся – і раптом зрозумів, що став... їжачком! Так-так, справжнім колючим їжачком із маленькими лапками, чорним носиком і цілим панциром голочок на спинці. Спершу я дуже зрадив. Усе довкола здавалось таким цікавим! Трава – вища за мене, квіти – як справжні дерева, а мурашки – мов гіганти.

Я бігав по галявині, шурхотів у листі, слухав, як співають пташки, і думав: от як чудово бути їжачком! Ніхто не змушує робити домашні завдання, можна цілий день гуляти й нюхати різні запахи. Але коли настала ніч, стало трохи страшно. Десь поруч зашурхотіла лисиця, а я такий маленький... Добре, що в їжачка є голки! Я згорнувся в клубочок – і мене ніхто не зачепив.

Наступного дня я вирушив ближче до людей. Біля села пахло чимось смачним, і я подумав: «А може, знайду яблучко чи шматочок хліба?». Але тільки я вибіг на дорогу, як почув – біб-біб! Машина! Я злякався і ледве встиг утекти в кущі. Серце калатало, лапки тремтіли. Люди навіть не помітили, що на дорозі був я – маленький їжачок.

Пізніше я побачив дітей. Вони сміялися, бігали й раптом один крикнув: - Дивіться, їжак! Діти підбігли ближче. Один хотів мене взяти, інший – тикнув паличкою. Мені стало боляче й сумно. Я ж не робив нічого поганого! Я просто жив собі, шукав їжу. Я знову згорнувся в клубок і тихо прошепотів:

- Люди, не треба мене ображати... Я теж живий, я теж відчуваю.

Коли вечірнє сонце торкнулося моїх голочок, я раптом знову став людиною. Я стояв на тому ж місці, дивився на ліс і думав: - Як багато всього ми не помічаємо! Маленьких істот, яким може бути страшно або боляче через нас.

Тепер, коли я бачу їжачка або будь-яку тваринку, я не жену її й не лякаю. Навпаки – ставлю мисочку з водою, щоб вона могла попити. Бо ми всі однієї крові. Ми всі

живемо на одній землі, дихаємо одним повітрям і маємо одне серце – добре, якщо воно вміє любити.

Я – маленький горобчик

Іванчук Іван – учень 1 класу Бабченського ліцею Солотвинської селищної ради

Привіт! Я – маленький горобчик. Щоранку я прокидаюся на гілці старої яблуні й співаю свою пісеньку. Мені подобається дивитися, як діти йдуть до школи, як сонце торкається дахів, і як пахне свіже повітря після дощу.

Та не завжди мені радісно. Часто люди кидають сміття просто під дерево, де я шукаю крихти. Інколи діти женуться за мною, щоб злякати. Тоді я лечу високо-високо та й думаю:

- Невже вони не знають, що мені теж боляче, коли кричать і кидають камінці?

Але є й добрі люди. Одна дівчинка взимку насипала крихти на підвіконня, і я прилетів. Вона тихесенько посміхнулась, а я весело цвірінькнув – ми зрозуміли одне одного без слів.

Мені хочеться, щоб усі люди пам'ятали: ми з вами однієї крові. Ми всі живемо під одним небом і дихаємо одним повітрям. Якщо ви будете добрими до мене – я співатиму для вас щоранку.

Маленька конюшинка

Стефанишин Павло – 8 років, учень 3 класу Якубівської початкової школи Долинської міської ради

Мене звати Павлик. Мені 8 років, я навчаюся у третьому класі нашої маленької сільської школи. Ми сидимо з моєю однокласницею Марічкою за партою біля вікна. Звідси видно все наше подвір'я – каштани, гойдалку, пісочницю, стежку до школи й клумбу, де ростуть різні квіти.

Наш перший сьогодні урок проводить Галина Федорівна – моя найкраща вчителька і скажу по секрету

моя хрещена мати. Ми з нею маємо особливий зв'язок. Вона завжди ніби відчуває коли мені важко, може одним поглядом підбадьорити або усміхнутися так, що відразу стає тепло. Для мене вона – не просто вчителька, а людина, яка вчить бачити серцем.

На уроці «Я досліджую світ» Гаїна Федорівна сказала : – Діти, спробуйте подивитися на рослини очима самої природи. Уявіть, що ви тваринка або рослинка. Щоб ви тоді відчували?

Я сидів біля вікна й задумливо дивився надвір. Сонце лагідно гріло, вітер колихав траву, а біля самої стежки зеленіла маленька конюшина. Вона ніби посміхалася до мене своїми трьома листочками. І тоді я подумав : а що, якби я став нею – маленькою конюшиною?

І враз все змінилося. Я вже не сидів за партою – я стояв у землі, тонкими корінцями тримався за вологу землю. Відчував, яка вона тепла, жива. Мої листочки блищали від роси, а над головою шуміло небо. Я був конюшиною – простою, зеленою, але живою.

Та згодом настала перерва. На подвір'я вибігли діти. Вони сміялися, бігали, стрибали – і не помічали, як їхні ноги торкаються трави. Земля під моїми корінцями здригалася, а сусідня ромашка зламалася під дитячим черевиком. Я хотів кричати : – Обережно! Ми теж живі! – але ніхто не чув.

Мені стало боляче і страшно. Я відчув, як важко бути маленькою рослиною серед людей, які поспішають і не помічають тебе. Але саме тоді біля мене зупинилася Марічка – моя подружка. Вона спіткнулася, ледь не впала, але встигла втриматися. Нахилилася до мене, усміхнулася й прошепотіла : – Яка гарна конюшинка!

Вона ніжно торкнулася мого листочка. Її пальці були теплі, добрі, і я відчув, як через цей дотик до мене переходить щось людяне, щире. Я більше не боявся.

Та не всі люди були такими уважними. Тільки діти розбіглися по класах, через шкільне подвір'я ішов чоловік, говорив по телефону і не дивився під ноги. Я чув, як під його черевиками хрумтять тендітні травинки. Хотілося знову закричати, але я не міг, тільки мовчки тремтів.

І раптом, серед цього шуму, повз мене пройшла бабуся з торбинкою. Вона зупинилася, нахилилася й сказала : – Як добре , що ти ростеш, маленька. От би швидше закінчилася війна, щоб все знову цвіло спокійно.

Її слова ніби ввібралися в мої листочки. Я відчув, як у них бринить біль і надія. Так, десь далеко гримлять ракети, наші захисники боронять країну, але тут на шкільному подвір'ї, ще живе життя – маленьке, тихе, мирне. І я, конюшина, теж частинка цього життя.

Падав дощ... Після дощу повітря стало прозоре й чисте. Сонце виглянуло з-за хмар, і мені стало так добре, ніби весь світ усміхнувся. Я зрозумів, що навіть коли важко, треба тягнутися до світла. Бо світло – це життя, надія і мир.

А потім я почув знайомий голос : – Павлику, ти чого задумався? – лагідно запитала Галина Федорівна.

Я кліпнув очима й знову опинився у класі. Переді мною – зошит, ручка, а на вікні ще блищали краплі дощу.

Я швидко записав у зошит : «Конюшина – маленька, але сильна рослина. Вона росте навіть після бурі. Люди можуть її не помічати, але вона все одно живе й тягнеться до сонця. Як і наша Україна – поранена, але незламна. І поки росте хоча б одна конюшина – життя триває».

Коли я прочитав це уголос, Галина Федорівна подивилася на мене своїми теплими очима й усміхнулася.

– Молодець, Павлику, – сказала вона. – Ти відчуваєш серцем. І це найважливіше.

Я усміхнувся у відповідь. Вона навчила мене бачити світ серцем – навіть очима найменшої конюшини.

Очима білки

***Гнатковська Катерина – 9 років, учениця 4 класу
Вигодського ліцею Вигодської селищної ради***

Привіт! Я – руда пухнаста білочка. Я живу високо на дереві у великому парку. Мої лапки міцно тримаються за кору, а пухнастий хвостик допомагає контролювати рівновагу. Зверху я бачу весь світ!

Живеться мені по – різному. Поруч зі мною живуть люди – великі довгоногі велетні. Вони приносять мені і користь і клопоти.

Ці добродії часто залишають смаколики: горішки, насіння, інколи навіть шматочки печива. Це дуже допомагає мені поповнювати запаси на зиму. Деякі люди навіть простягають мені долоньку з їжею – вони добрі. Я вже не дуже боюся їх.

Але іноді ці особи мене ображають. Вони дуже голосно розмовляють і слухають гучну музику. І ще приходять до парку із собаками, котрі гавкають і женуться за мною. Також часто вирубують дерева. А це ж мій дім!

Люди добрі тоді, коли годують мене, але вони неуважні, коли сміються або лякають жителів парку собаками та своїми криками. Я просто хочу жити у чистому тихому лісі. Хочу спокійно збирати горішки і не боятися кожного кроку. Світ прекрасний з дула мого дерева, але він був би ще кращим, якби люди були трішки добрішими і уважнішими до нас, маленьких мешканців зеленої садиби.

3 життя горобчика

Олійник Вікторія – 9 років, учениця 4 класу Вигодського ліцею Вигодської селищної ради

Я – маленький горобчик, живу біля школи. Тут багато людей, дітей і машин. Кожного ранку я лечу шукати крихти хліба. Я дуже люблю, коли тепло й сонячно, тоді можна цвірінкати на дереві й дивитися на небо.

Іноді мені страшно. Деякі люди не люблять пташок. Вони женуть нас або кидають камінці. Тоді я лечу далеко й ховаюся. У такі моменти мені дуже сумно. Я не розумію, чому люди можуть бути злими. Я ж нічого їм не зробив.

Але є люди, які дуже добрі. Вони кладуть воду, насипають крихти і я можу поїсти ласощі. Деякі просто проходять повз і усміхаються. Я знаю, що такі люди добрі в серці.

Коли падає дощ, я сиджу під дахом і слухаю, як краплі падають на землю. Я спостерігаю, як люди біжать із

парасолями і думаю: «Як добре, що у нас є дім, небо і світло. Ми всі живемо поруч, на одній Землі!».

Я маленький, а люди великі. Але ми всі хочемо одного – щоб було тепло, спокійно й безпечно. У нас всіх є серце, яке може любити. Ми з тобою однієї крові.

Щаслива кішка

Кобинець Вероніка – 9 років, учениця 4 класу Вигодського ліцею Вигодської селищної ради

Я – кішка. Звати мене Пушинка. Мені два роки. У мене триколірна шерсть: чорна, коричнева та біла. Мене назвали Пушиною через мій хвіст, тому що, коли я заюсь, то він стає схожим на ялинку. А ще у мене довгі вуса і вуха. Внизу лапки біленькі, немов одягнені в білосніжні шкарпетки.

А тепер я хочу розповісти вам про світ, який я бачу довкола. Мої очі бачать все синіми, сірими та жовтувато – зеленими кольорами. Сірі будні, але тепло і затишно в моїй оселі. Люблю виходити на вулицю, дихати свіжим повітрям і грітись на сонечку. А також їсти свіжу зелену травичку і бігати за горобцями, це – весело. Люблю вмиватися і вичісувати свою шерсть, щоб вона виблискувала на сонці.

Мені дуже комфортно живеться у своєму домі. Господарі піклуються про мене. Годують молоком, м'ясом, ковбаскою та іншими смаколиками. У мене є красиве зручне ліжечко з милою подушечкою.

Люблю розважатися вночі, адже тоді я бачу в шість – вісім разів краще, ніж вдень. Маю ідеальний слух і нюх. Відчуваю найменші рухи і звуки інших людей та тварин.

Живу у квартирі зі своїми господарями і маю чудові умови для проживання. Правда, інколи, мене сварять за те, що я бешкетую. Але незважаючи на це, мої господарі все одно мене люблять, тішать різними гостинцями, а також з радістю граються зі мною. Час від часу мене турбує, що люди не завжди мене розуміють, адже ніхто не усвідомлює моєї мови і так складно показати їм чого мені

хочеться. Інколи доводиться дуже багато нявкати, щоб люди збагнули, що мені потрібно.

Загалом у мене хороше життя, я щаслива кішка. Власники піклуються про мене, а я їх розважаю, щоб їм не було нудно.

Я - Муся

Шевченко Ксенія – 8 років, вихованка гуртка «Школа журналістики» освітньо-мистецького центру Івано-Франківської міської ради

Вітаю! Я думаю, що нам треба познайомитися. Мене звати Муся. Я вкрита густою та ніжною, повністю чорною шерстю, а хвостик маю дуже довгий і ніби вмочений на кінчику у білу фарбу. Мої великі очі різних кольорів, праве – жовте, ліве – блакитне. Вважається, що це спадкова особливість, і не впливає на зір. А ще я люблю свої вуса, і впевнена, що вони у мене ідеальні (бо це правда – як може бути інакше?). Вони допомагають мені орієнтуватися у просторі та спілкуватися з тваринами та людьми.

Живу я у звичайній квартирі в центрі міста. Як тут живеться? Ха! Прекрасно, ось як. Якщо не рахувати мене, то членів родини тут три – мама, дочка (Ксенія), тато і, звісно ж, я. Мої улюблені справи – це гратися із Ксенією та лежати на дивані. Ми із Ксенією граємо, наприклад, у художників – вона дозволяє мені сунути лапки у фарбу (тільки щоб помалювати). Але, звісно, я не завжди хочу малювати разом, а частенько просто хочу, щоб мене погладили.

Сьогодні я розкажу вам історію про одну мою пригоду. Ми були на звичайній ранковій прогулянці (так, не дивуйтеся, не всі домашні кішки бачать природу тільки з вікна!), і саме того ранку я була дуже бадьорою. Ми побачили синичку і я, сама не своя, побігла за нею, але Ксеня мене зупинила і сказала: подивись на інших, собаки хоч і гавкають на білок, але вони просто гавкають, а не гризуть їх. – А я і не збиралась її гризти. – Ага, так а хто тоді біг за нею як божевільна? – Ах, ну ти згадала, – Та що

тут згадувати – це сталося кілька секунд тому! Після того, як я зрозуміла, що вчинила негарно, я так соромилась Ксенії, що втекла і залізла на дах будинку. Але коли я вже перестала соромитись, то стало зрозуміло, що я не можу самотійно злізти з даху! Ксенії разом з батьками довелось звернутися за допомогою до рятувальників. Вони зняли мене з даху. Тоді, налякана та присоромлена, я пообіцяла Ксенії, що буду поводитись добре і не тікати.

Ця історія не тільки про мою поведінку, а й про те, що тварини (і кішки, і собаки, і навіть пташки) можуть бути беззахисними, і їх треба захищати. Якісь з них можуть бути навіть занесеними до Червоної Книги. Але існують браконьєри, які не захищають, а вбивають. Браконьєри дуже погані люди, вони вбивають тварин тільки щоб розважитись або збагатитися. І ще раз нагадую – тварин треба захищати! Вони можуть бути беззахисні. Тому будьте добрі до них.

Кінець. А хто дочитав – молодець!

Якби я став безпритульною твариною
Середюк Володар – 9 років, учень 4 класу Івано-Франківського ліцею № 3 Івано-Франківської міської ради

Розпочинаючи свою історію перевтілення, хочу з того, що у світі з 20 серпня 2022 року вшановують [День безпритульних тварин](#). Свято виникло в 1992 році за підтримки неурядової організації – Міжнародне товариство з прав тварин (ISAR). Відзначається в більш ніж 50 країнах, на 6 континентах. Така інформація надихала, і без сумніву заставила мене замислитись, що ми були, є і будемо...

Отож, моя розповідь... Одного дня я прокинувся і зрозумів, що більше не людина. У дзеркалі замість знайомого обличчя я побачив очі – великі, темні, сповнені тривоги. Я став собакою, безпритульною істотою, яку люди зазвичай обходять стороною. Спершу я подумав, що це лише сон, але холодна земля під лапами і метушня у місті швидко переконали мене в реальності мого нового життя.

Я блукав вулицями, де ще вчора поспішав на навчання в ліцей, і бачив світ зовсім іншим. Думки мене не покидали, а саме, розповіді матусі про час, коли людина зайнялася одомашненням тваринного світу. Я ж та сама тварина, яка цілком підкорилася людині, влилася в її суєтний світ настільки, що стала невід'ємною частиною її власного середовища проживання. Здавалося б всі основні крапки були розставлені і межі визначені. Що, як і колись так і сьогодні людина сміливо взяла на себе відповідальність і встановила правила, що дозволило їй з успіхом вести своє домашнє господарство, а її домашні тварини гармонійно доповнювали цю картину.

Але істина доволі сумна... Люди, які здавалися мені добрими і чуйними, тепер дивилися на мене з відразою або страхом. Хтось кричав: «Геть звідси!», хтось кидав камінцем. Лише діти іноді зупинялися, щоб усміхнутися, але батьки швидко тягнули їх за руку далі. Я зрозумів, що безпритульним тваринам серед людей – непросто. Для більшості вони – не друзі, а загроза, бруд, турбота, яку не хочеться брати на себе.

Найважче було вночі. Коли місто засинало, і я шукав прихисток – під лавкою, біля теплової труби, у закинутому підвалі. Хотілося їсти, та ще більше – тепла й ласки. Колись я навіть натрапив на волонтерів, які годували тварин. Їхні руки були лагідні, їхні голоси – спокійні. Тоді я відчув, що серед людей є ті, хто справді бачить у мені живу душу, а не просто собаку.

Та більшість байдужі. Люди поспішають, не дивляться під ноги, не помічають ні очей, повних смутку, ні хвоста, який несміливо махає в надії на добро. А коли взимку сніг покриває землю, безпритульні тварини переживають справжнє випробування. Холод, голод, самотність – ось їхні постійні супутники. Живучи в тілі собаки, я зрозумів, наскільки крихке життя тих, хто не має дому.

Ми, діти, часто не цінуємо те, що маємо – теплий дім, їжу, турботу. Ми можемо допомогти, але часто не хочемо. Одне слово, один шматочок хліба, одна мисочка

води можуть врятувати життя, але замість цього багато хто відвертається.

Коли я знову став людиною, мені було соромно. Я більше не проходжу повз безпритульних тварин. Я знаю, що вони не обрали такого життя. Їм теж боляче, вони теж радіють, коли їх хтось приголубить. І якщо ми справді люди, то маємо залишатися людьми і для них. Тепер, я точно знаю, що безпритульні тварини, їх винахідливість і миролюбність, їх любов до життя - це відмінний привід згадати про ці гарні якості, властиві і нам, людям.

Закликаю кожного, хто читає мою розповідь... Давайте поділимося з безпритульними тваринами своєю добротою, проявимо до них маленьку, але турботу. Може не відразу, може не сьогодні, але обов'язково подбаємо про них, адже вони абсолютно завжди готові відгукнутися на нашу доброту. Вони завжди готові радувати нас, виляти хвостом або ніжно муркотіти, стрибати від радості і по своєму усміхатися нам. Вони люблять нас, людей, адже так і не покинули наше, дуже часто вороже середовище проживання. Давайте і ми будемо любити їх, висловлюючи цю любов у практиці свого життя.

Мені здається, якби кожен хоч на день перевтілювався у безпритульну тварину, світ став би добрішим. Ми б навчились бачити не лише свої проблеми, а й чути тих, хто не може говорити, але потребує нашого співчуття.

Навіть найменша ромашка має своє серце
Баліцька Вероніка – 7 років, вихованка гуртка «Флористика» Центру науково-технічної творчості учнівської молоді Калуської міської ради

Одного ранку я зрозуміла, що більше не людина, а маленька біла ромашка, справжня квітка! У мене тоненьке зелене стебельце, ніжні пелюстки, що розкриваються до сонця, і жовта серединка, як сонечко.

Навколо мене шумів луг. Бджоли дзижчали, метелики кружляли, а вітер лагідно гойдав мої пелюстки. Я відчувала, як сонячне тепло проходить крізь мене, як

крапельки роси ковзають по листочку – це було дуже приємно. Я подумала: «От як гарно бути квіткою! Ніяких турбот - тільки цвісти й радувати всіх довкола».

Та незабаром я почала помічати, що не все навколо так добре. Недалеко від мене хтось кинув пляшку й папірець. Коли подув вітер, вони зачепили моє стебельце, і воно трохи зігнулося. Мені стало боляче. А потім прийшли люди – мама, тато і дівчинка. Вони прогулювалися полем. Дівчинка побачила мене й вигукнула: - ой, яка гарна ромашка! Вона нахилилася, простягла руку, щоб зірвати мене. Я завмерла від страху. Але дівчинка усміхнулася й сказала: - Ні, нехай росте тут. Їй тут добре!

Я так зраділа! У моєму серці, там, де в людей воно б билось, розквітло тепло. Я зрозуміла, що є добрі люди, які розуміють, що квітка – це теж живе створіння. Ми теж дихаємо, ростемо, відчуваємо тепло і навіть можемо сумувати.

Коли сонце сховалося за обрій, мені стало трохи сумно, бо я згадала, як колись була людиною. Але тоді я подумала: якби кожен хоч на день став рослиною, він би зрозумів, як важливо берегти природу. Ми, квіти, дерева, тваринки, - усі відчуваємо любов і доброту.

Тепер, коли я бачу квіти, я не рву їх просто так. Я краще поплюю водою, щоб вони жили. Бо навіть найменша ромашка має своє серце.

Прогулянка в ліс

Санісло Даніель –10 років, учень 4 класу Рогатинського ліцею № 1 Рогатинської міської ради

Мене звати Даніель. Сьогодні я Вам розкажу про свою прогулянку в ліс. Одного осіннього теплого дня, я пішов з батьками по гриби. Під ногами шелестіло сухе листя, яке милувало око різними барвами осені. А дерева височіли над нами вражаючи мене своєю величчю та красою. Пройшовши далі у глиб лісу я побачив свіжозрубані дерева, які були повалені поперек дороги, і мені дуже стало

шкода тих величних, прекрасних захисників нашої планети.

І я на мить закривши очі, уявив себе тим деревом, чиє життя почалося з насінини. Пробившись крізь твердий шар ґрунту тоненьким стеблом я тягнуся до сонечка, купаючись у краплинах дощюку, ховаючись між травою від вітру і тварин які люблять ласувати молодими пагонами.

Витягнувшись та трохи окріпнувши я стараюсь приносити користь навколишньому середовищу. Завдяки моїм розкішним гілкам, на них почали будувати гнізда лісові пташки які виспівують різні мелодії, а також поселилась білочка з своїми маляками та дрібні комашки. Біля мого стовбура, ростуть гриби, які їжачок зносить в свою хатинку для зимівлі.

В сонячний спекотний день під моєю кроною відпочивають люди, яких я також захищаю від вітру, шуму та пилу. Біля мого підніжжя тече джерело чистої, кришталевої води, в народження якого я з своїми братами вклав всю свою турботу та любов. Ми, дерева, поглинаємо вуглекислий газ та виділяємо кисень, необхідний для дихання людей та тварин. Під час сильних дощів, шквалів утримуємо ґрунт, запобігаючи його руйнуванню та змиванню водою. Листя яке опадає збагачує ґрунт корисними речовинами. Фруктові дерева дають фрукти, а лісові- різноманітні лікарські рослини, лісові горіхи, жолуді.

Але люди не цінять нашої користі для природи. Нас масово знищують до новорічних свят, ламають гілки, а також вирубують не сухі а живі і молоді дерева.

Бережімо дерева, які несуть захист навколишньому середовищу, захищають планету від негоди. (буревії, шквали, суховії) А також вони своєю красою зачаровують навколишній світ та впливають на психологічний стан людини.

Я - маленький хом'ячок

Панас Наталія –12 років, учениця 7 класу Чернатинського ліцею Городенківської районної ради

Всім привіт! Мене звати Бомжурик. Я — маленький хом'ячок із м'якою сіренько-золотистою шерстю, блискучими очима та рожевим носиком. Мое ім'я з'явилося не просто так. Я довший час жив у зоомагазині й уже почав зневірятися, що колись матиму свій дім. Щодня я дивився, як інших хом'ячків купують, а я залишаюся у клітці. Продавці жартома почали називати мене Бомжуриком – бездомним мандрівником. Спочатку ім'я мені не подобалося, але я звик до нього. Проте зараз воно навіть дуже симпатичне, бо є частинкою моєї історії.

Нарешті мій світ — це не тільки клітка з колесом, будиночком і мисочкою з кормом. І навіть — не іграшки й не їжа. Головне зараз це — Наталя. Вона — моя рідна душа!

Я добре пам'ятаю той день, коли вперше побачив її. Я став найдорожчим подарунком на День народження від її старшої сестри. Я побачив це у її щасливих очах. Мене поклали на теплі долоні, і я почув лагідний голос. Серце калатало швидко, але Наталя говорила так спокійно й ніжно, що я відразу заспокоївся і відчув себе у безпеці. У ту мить я зрозумів: це моя подруга, моя найрідніша людина у світі!

Наталя часто приходиться до мене і грається. Я вже добре знаю її кроки. Щойно чую, як відчиняються двері або гуркоче коробочка з кормом, я миттю вибігаю зі свого будиночка. Мені хочеться першим зустріти її погляд. І щоразу, коли вона усміхається, я відчуваю себе найщасливішим хом'ячком у світі.

Вона годує мене смачними ласощами — насінням соняшнику та гарбуза, морквиною чи шматочком яблука. А найбільше я люблю гризти смужки кукурудзи, які Наталочка спеціально для мене робить. Я беру їжу

лапками, а вона дивиться на мене й сміється. Мені здається, що цей сміх — найприємніший звук на світі.

Але найбільше я люблю, коли Наталя бере мене на руки і говорить: «Бомжурик – ти зовсім не «бомжурик»». Тоді стає так тепло й затишно! Я відчуваю, як б'ється її серце, і мені спокійно. Я сиджу в її долонях, ворущу вусиками, іноді підіймаюся до плеча й спостерігаю за всім довкола. Її руки для мене — найнадійніше місце на землі.

Я бачу, коли Наталя сумує. Тоді я тихенько підходжу ближче до стінки клітки, ворущу носиком і дивлюся їй у очі. Здається, вона розуміє, що я хочу сказати: «Не журися, я поруч». І тоді вона знову усміхається, а мені стає так добре, ніби сонце світить просто мені в душу.

Я — маленький хом'ячок, але в мене велике серце. І воно належить Наталі. Ми зовсім різні — вона людина, а я лише крихітна пухнаста істота, — та я точно знаю: **ми з нею однієї крові!**

Я – маленька ромашка

Сулятицька Діана – вихованка Яблунівського центру дитячої творчості Яблунівської селищної ради

Я-маленька ромашка. Народилася я на узбіччі дороги. Спочатку навколо мене було тихо й затишно-легенький вітер гойдав мої білі пелюстки, сонце лагідно торкалося серединки, бджоли і метелики прилітали в гості. Мені було так добре, я відчувала себе частинкою великого, живого світу.

Та з часом стало важко дихати-з дороги почались доноситись запах бензину, гарячого асфальту і багато пилуки. Люди проходять повз, іноді наступають на мене, навіть не помічаючи, що я теж живу. Мені болить, коли мене зривають "просто так", щоб потім викинути. І все ж я не злюся, я все одно розквітаю щоранку, щоб нагадати : краса поруч, просто треба зупинись і побачити її. Мені було б комфортніше, якби люди трохи дбали про землю, не смітили, не палили траву й не виривали нас із корінням. Ми рослини теж живі істоти-ми дихаємо, ростемо, даруємо

кисень, гарні емоції та красу .Я мрію, щоб одного дня люди і природа стали справжніми друзями. Тоді й мені, маленькій ромашці, буде легко жити й радіти кожному новому дню.

Пушин і Пушинка

Козутяк Софія –12 років, учениця 7 класу філії
Королівського ліцею с. Прибилів Тлумацької міської ради

Я тремтів від холоду. Дощ стукав по листю, земля була мокра й холодна. Ми з сестричкою сиділи під кущем і тихенько нявкали. Мама-киця десь зникла і ми не знали куди подітися. Живіт бурчав від голоду, лапки були мокрі, а навколо — нікого.

І раптом я почув кроки. Дві веселі дівчинки йшли дорогою і сміялися, але зупинилися, коли почули наше нявкання. Я злякався й сховався глибше під кущ, а сестричка лише виглянула, щоб глянути на них.

— Дивись! — сказала одна, — кошенята!

— Які гарні! — сказала друга, —але мокрі... І голодні, мабуть.

Вони обережно нахилилися і я побачив їхні добрі очі. Потім дівчатка побігли кудись, а ми залишилися чекати. Дощ став ще сильнішим і я вже майже не вірив, що вони повернуться. Але вони повернулися! З молоком і чимось пахучим у пакеті. Молоко було тепле і таке смачне, що я ледь не замуркотів на місці. Потім дівчатка загорнули нас у щось м'яке й тепле та понесли. Я чув їхні кроки, відчував їхні руки і вперше за день мені стало спокійно.

Нас поклали у тепле місце, постелили теплу ковдру і вона була настільки тепла та затишна, що ми одразу пірнули в неї з головою. Потім дівчата принесли нам ковбаску і плавлений сирок. Я був настільки радий, що тепер про нас хтось піклується, що дуже хотів стрибнути до них у обійми, але у мене бурчало в животі! Ми з сестричкою накинулися на пахучі ласощі. Потім дівчатка принесли нам теплу грілку і ми з сестричкою тулилися одне до одного. Нам було дуже добре. Люди казали, що тепер

усе буде добре і я вірив. Бо коли дивився в очі цим дівчаткам, бачив там справжнє диво — доброту...

Минуло кілька днів і ми вже зовсім не боялися їх. У нас тепер з'явилися іграшки, тепла ковдра, смаколики і власні мисочки з нашими іменами. Я став Пушином, а сестричка — Пушинкою. Ми гралися, ганялися одне за одним, а дівчата гладили нас і сміялися.

Іноді я думаю: як добре, що ми тоді нявкнули. Адже один тихий звук змінив усе наше життя. А ще — я зрозумів, що навіть у холодний осінній день може народитися тепло.

Голос підсніжника

Якимечко Ольга – 10 років, вихованка гуртка «Юні лісівники» Центру науково-технічної творчості учнівської молоді Калуської міської ради

Я - маленький тендітний підсніжник, з родини амарилісових. Квітка ніжна та красива, хоч виростаю з маленької цибулини. У цій цибулині зібрані накопичені за літо і осінь поживні речовини, які допомагають мені прорости в лісі ранньою весною, практично з -під снігу. Спершу можна побачити невеликі зелені листочки, які пробиваються із землі, а згодом можна побачити білі голівки, схожі на лісові принцеси. Я - дивовижна квітка, бо можу витримувати дуже сильні морози.

Я - перша весняна квітка, що символізує надію та ПЕРЕМОГУ тепла над холодом, добра над злом, оскільки пробиваюся з-під снігу. В моїх клітинах є особливі білки, що захищають від замерзання. Квітка має дзвоникоподібну форму, яка захищає пилочок від снігу та вітру, а восковий наліт на листі допомагає зберегти вологу. А чи цікаво тобі знати, як я розмножуюсь? Після цвітіння утворюється плід з насінням, яке часто переносять мурахи, сприяючи поширенню квітів. Я можу бути не тільки білого чи молочного кольору. В природі трапляються підсніжники фіолетові. Я є зникаючою рослиною, бо винищують мене швидше, чим я вкриваю поляни своїм цвітом. Моя

наукова назва - галантус, що означає "молочна квітка". Я - родич нарциса, і мої отруйні цибулини містять цінну сполуку галантамін, що використовується в медицині. Саме тому, мене занесено до Червоної книги України. У багатьох країнах світу підсніжник є символом Надії, нового життя та чистоти. А ще - в народі створено багато оповідань та легенд про підсніжник. Ось одне з них.

Одного разу стара Зима зі своїми супутниками Морозом і Вітром вирішили не пускати на землю Весну. Але сміливий підсніжник випростався, підніс голівоньку до Сонця і попросив захисту Сонце ☀ побачило його і зігріло землю, відкривши дорогу Весні. Так само зараз Україна підносить голову до Бога, просячи захисту від агресора, який не пускає на її землю Весну.

Ось яка чудова, смілива, лікувальна та рідкісна квітка підсніжник!!! Тоді чому ж ти руйнуєш мене, топчеш, необдуманно зриваєш у вазу на декілька днів, щоб потім безжально викинути на смітник? Чи знаєш ти, скільки людей було б врятовано з моїх цибулин від поліомієліту, рухових порушень центральної нервової системи?! Зупинись! Подумай! Чи вартує миттєве задоволення такого непродуманого знищення мене, як квітки, яка містить лікарську сировину? А вона може врятувати життя не одній дитині! Збережи мене, щоб твої діти і внуки знали, що таке підсніжник! І запам'ятай: нас з тобою створив один Бог, творець усього. Ми з тобою однієї крові! Тож нехай нас єднає ЛЮБОВ!!! ♥

Спогади

Федунишин Майя – 12 років, учениця 7 класу Болехівського ліцею № 1 «Академічний» Болехівської міської ради

Я — дуб. Старий, могутній, мовчазний спостерігач життя. Уже понад сто років стою на узліссі, де колись співали жайворонки, бігали зайці й тихо дзюркотів струмок. Я бачив, як народжувались і вмирали покоління, як змінювалась земля під ногами, як змінювалося людське серце.

Колись люди приходили до мене з добром. Вони клали руки на мій стовбур і шепотіли бажання. Діти обіймали мене, слухали шелест мого листя, а старенькі дякували за тінь у спеку. Тоді я відчував себе потрібним. Я дихав разом з ними, бо знав — ми з однієї крові, із живого дихання Землі.

Але часи змінилися. Тепер я бачу, як повз мене проносяться автомобілі, залишаючи по собі дим і шум. Люди рідше піднімають очі вгору, рідше слухають пісню вітру в гіллі. Часто чую, як поруч падають мої брати — дерева, які вирубують задля дороги чи нової будівлі. Коли це стається, я відчуваю біль, немов відривають частинку моєї душі. Ми — не просто дерево і люди. Ми — дихання одне одного. Ви вдихаєте кисень, який я дарую, а я живу завдяки вашому подиху.

Та іноді мені здається, що люди забули, як це — відчувати. Вони викидають сміття під моїм корінням, ламають молоді гілки, не замислюючись, що я живий. Що я чую, коли мене ранять. Що я теж плачу — соком, який витікає з кори.

Проте я не тримаю зла. Я вірю, що в кожному серці ще жевріє іскра добра. Я бачу, як маленька дівчинка приходиться до мене щодня і гладить мій стовбур долонькою. Вона каже: «Дубе, ти мій друг». І тоді я відчуваю тепло. Знову чую музику світу, яка звучить лише тоді, коли любов торкається живого.

Мені хочеться сказати кожній людині: зупинись. Подивись навколо. Трава під твоїми ногами дихає. Квітка, яку ти зриваєш, має душу. Кішка, що тупиться до тебе, — це серце, яке теж уміє любити. Ми всі — діти однієї планети, одного Сонця, однієї крові.

Якщо ти навчишся чути мій шепіт, я розповім тобі про вічність. Про те, як усе живе з'єднане невидимими нитками любові. Про те, що без нас, дерев, ви не зможете дихати, а без вас ми не матимемо сенсу жити.

Пам'ятай, людино: я — не просто дерево. Я — твій брат. Ми — частинки одного серця Землі. І коли ти доторкаєшся до мене з добром, я шепочу у відповідь: **«Ми з тобою однієї крові».**

Собачка Джесі

Клим'юк Ксенія – учениця 5 класу Надвірнянського ліцею № 2 Надвірнянської міської ради

Привіт. Я собачка Джесі. Моя порода Акіта Іну. В мене дуже добра господарка, її звати Ксенія. Коли я ще була цуценям, мені подарували нову сім'ю та нового друга.

Трішки про мене. Я дуже люблю гратися, проте не дуже люблю виконувати команди. Одного разу я та Ксенія вийшли на прогулянку до лісу. Я захотіла пробігтися. Коли оглянулася, то побачила, що тягну Ксенію за собою. Швиденько підбігла і почала облизувати її. Обоюмо ходити до лісу із своєю сім'єю. Восени я борсаюся в листі, а взимку – у снігу. Кожного ранку я проводжу подругу до школи. Ввечері здалека чую, як моя сім'я повертається додому. Завжди чекаю діточок біля дверцят авто та грайливо оближую їм рученята.

Моя сім'я дуже добре доглядає за мною. Ксенька кожного тижня вичісує мою густу шерсть. Іноді на допомогу їй приходять тато. Адже це важка праця. Щоб шерсть була блискучою, щотижня ласую сирим яєчком. Мене часто частують смачними кісточками, а також збалансованим харчуванням.

Щороку я відвідую лікаря, мене возять на щеплення в клініку. Якщо я пораню лапку, або коли хворію, Ксеня ретельно доглядає за мною.

Насправді мені дуже пощастило, адже живу в любові та турботі. Я обоюмо мою сім'ю, і обирала б їх щоразу без вагань.

Маленька собачка

Катрич Христина – учениця 6 класу Бабченського ліцею Солотвинської селищної ради

Іноді я думаю: а що, якби я могла перевтілитись у собачку? Маленьку, самотню, яка шукає тепло і доброту.

Я б бігла вулицею й дивилася на людей очима, повними надії. Може, хтось зупиниться, усміхнеться, пригорне... Бо я так хочу, щоб мене просто помітили.

Я відчуваю холод під лапками, страх у грудях, але ще сильніше — надію. Бо я знаю: є люди, які здатні відчутися моє серце. Вони зрозуміють без слів — ми з ними однієї крові.

А коли я знову стану людиною, я вже не зможу пройти повз тих, хто потребує любові — чи це тваринка, чи людина. Бо тепер я точно знаю, що доброта — це теж кров, яка тече в наших серцях.

Ми різні, але ми разом.

Ми з тобою однієї крові — ти і я.

Волоцюга

Трухан Христина – 16 років, учениця 10 класу
Тростянецького ліцею Долинської міської ради

У світ людей я прийшов одного погожого дня. Пам'ятаю свою маму, маленьких братів і сестер. Незграбні рухи, пошук тепла, тоді ми тулились до маминого тіла, щоб вона нас зігріла. Звичайно, що народились незрячими, тому орієнтувались тільки за запахами. Через кілька тижнів ми підросли і змужніли, могли самостійно вживати їжу і ходити в куток, який нам підготували люди. Саме з того часу я чітко пам'ятаю своє життя, бо нас розлучили, тобто віддали у «добрі руки». Чи комфортно мені жилося серед людей? Ознайомтесь з моїм життям і дайте відповідь на поставлене запитання.

Розлучили нас швидко, спочатку я попав до старенької бабусі. Вона піклувалась про мене, готувала смачну їжу, я тільки ріс і розвивався, потім старенької не стало, я залишився сам, більше ласки від людей я не отримував. Мене називали безпритульним і виганяли, як тільки я попадався комусь на очі. Найжорстокіші серед людей – дітлахи, вони вибили каменем мені одне око, знущались наді мною і тішились зі своїх витівок.

Я подорослішав і почав оминати їхні компанії та дорослі були нічим не ліпші. У пошуках їжі приходив до

їхнього порогу, а вони мені прищемляли лапи або хвоста, жбурляли, що тільки попаде під руку, обливали струменем холодної води та безперервно кляли. Почав уникати й людей, але голод і холод знову приводили мене до їхніх будинків. Я не міг зрозуміти, чому мені у великому світі ніхто не радий, чому ніхто не виділить мені трішки своєї теплоти і турботи, мисочку їжі і краплю води?

За роки моя шерсть стала кудлатою, на спині та боках з'явилися шрами, одного разу я не встиг втекти від велетенської брили, яку пожбурили у мене люди, вона розтрощила мені лапу, яка зрослась нерівно. Звичайно, що це позначилось на моїй ході. Я став для людей відлюдником, страхіттям, одним словом найгіршим створінням на землі.

Швидко бігати я вже не міг через травму та й навіщо, у людей я викликав тільки огиду, тому вирішив стояти, щоб люди зі мною не робили. Від струменю холодної води я вже не тікав, а чекав, коли вщухне їхня лють, коли чимось жбурляли, теж стояв, щоб вони побачили, що більше я їх не боюсь. Так я вгамував свій біль і страх перед ними й вони більше не насмілювались розважатись зі мною і знущання мої припинились.

Але ворогами моїми були не тільки люди, а ще й собаки, вони зграями ганялись за мною, я завжди міг втекти, та не після, того як моя лапа зрослась неправильно. Одного разу мене зустріло троє здоровенних собак, таких же безпритульних як я, вони теж були обділені усім, тому вирішили зігнати усю злість на мені. Як довго я кричав про допомогу, але їй мені нізвідки було очікувати. Нарешті пошматованого вони залишили мене стікати кров'ю, самі ж побігли далі.

Не знаю, скільки я там лежав, проте відчував, що мене піднімають чийсь руки, я думав, що нарешті відлітаю у кращі світи. Відкривши одне око, я побачив хлопчика, він тулив мене до себе і щось шепотів, а я плакав, так єдина сльоза скотилась з мого ока, бо саме в останні хвилини я відчув його ласку. Зібравши усі сили я потягнувся до нього і лизнув своїм язиком його обличчя. Він притиснув мене ще більше до себе й побіг чимдуж.

Проте моя душа покинула тіло ще на сходах його дому. Я пішов тихо, з радісною душею, що в цьому світі я таки був комусь потрібен. Жалю тільки про одне, що не зустрів цю людину раніше!

Ми з тобою однієї крові

Федорос Неля – 14 років, учениця 9 класу Пшеничниківської гімназії Вигодської селищної ради

Одного ранку я прокинулася й раптом відчула, що стала зовсім іншою. Я не могла підняти руку, бо в мене її не було – лише тонке зелене стебельце. На мені сяяли білі пелюстки, а в середині жовтів пахучий кружечок. Я перетворилася на ромашку!

Спершу я злякалася. Довкола – самі трави, комахи, вітер і безмежне небо. Але коли на мене впали перші промінці сонця, страх зник. Я відчула, як по стеблу тече тепло, наче кров у людських жилах. Земля поїла мене вологою після нічної роси, і мене стало добре.

Поруч зі мною росли волошки, дзвіночки, конюшина. Ми всі були різні, але розуміли одне одного без слів. Вітер був нашим голосом, дощ – нашою водою життя. Ми всі дружили і разом співали пісню літа. До мене приїтали бджоли, метелики, навіть маленький коник стрибав на мої пелюстки. Я відчувала себе потрібною, живою, щасливою.

Та одного дня усе змінилося. У небі заgrimіло. Не грім – а вибухи. Люди кудись бігли, ховалися, плакали діти. Вітер ніс запах диму. Я не могла втекти, лише дивилася, як поруч гаснули мої друзі-квіти. Земля, що колись тримала нас у теплі, тепер тремтіла від ударів.

Коли стало тихіше, на луг прийшли люди у формі. Один солдат присів біля мене, легенько торкнувся пальцями пелюсток і тихо сказав:

- Гарна... як життя. Я подарую тебе своїй донечці, коли повернуся. І він залишив мене в землі – не зірвав. Тільки усміхнувся і пішов далі. А я стояла й відчувала як у мені тече життя, спільне з усім живим.

Тоді я зрозуміла головне: ми всі – живі істоти, навіть найменша рослинка. Ми відчуваємо біль, тривогу, надію й мріємо про мирне небо. Ми дихаємо одним повітрям, п'ємо ту саму воду, гріємося під одним сонцем. Ми з людьми – однієї крові, бо всі належимо цій землі. І поки навіть найменша ромашка тягнеться до сонця – Україна жива.

Я – чорний котик

Лисенко Анна – учениця 10 класу Болехівського ліцею № 1 «Академічний» Болехівської міської ради

Я — чорний котик із синіми очима. Колись я думав, що світ великий і добрий, але швидко зрозумів, що для таких, як я, він буває жорстким. Я народився десь у старому сараї. Коли став трохи більшим, мама зникла, і я залишився сам. З того часу я ходив подвір'ями, шукав їжу й намагався зігрітись під дощем. Люди часто проходили повз. Дехто відганяв, хтось просто не помічав. Я не злився — я лише дивився услід і сподівався, що колись знайдеться хтось, хто побачить у мені не просто kota, а живу істоту, яка теж має серце. І одного дня це сталося. Маленька дівчинка помітила мене біля дороги. Вона не злякалась, не відвернулася. Просто підійшла, взяла мене на руки й сказала: “Ти тепер мій”. Я ніколи не чув таких теплих слів. Вона загорнула мене в куртку, і я вперше відчув справжнє тепло. Тепер я живу вдома. У мене є миска, ліжечко і головне — людина, яка мене любить. Я сиджу поруч, коли вона робить уроки, мурочу, коли їй сумно, і завжди чекаю, коли вона повернеться. Іноді я дивлюсь у вікно й бачу інших котів, які все ще блукають вулицями. І мені хочеться сказати всім людям: ми не такі вже різні. Ми, тварини, теж відчуваємо біль, страх і вдячність. Ми теж хочемо бути потрібними. Ми з вами однієї крові. І якщо кожен навчиться бачити це — світ стане не просто добрішим, а живим, справжнім і теплим для всіх, хто в ньому живе.

Калинонька

Чемерис Тетяна – 16 років, учениця 11 класу Королівського ліцею Тлумацької міської ради

Калина...Калинка...Калинонька...Ось уже осінній вітер зірвав з тебе останнє листячко.

Але не принизив тебе, ні! А навпаки, показав твою справжню красу. Що відчуваєш ти, мила?

Чи боїшся зими?

Калина-мій улюблений кущ, що асоціюється з Україною Підходжу до тебе ніжно обіймаю тонкий стан і, на мить, виринаються слова: «Ми з тобою однієї крові: ти і я».

Пригадується мені легенда, ніби це я, чарівна і привітна дівчинка Калинка, яка з лісу принесла і посадила тоненьке стебельце, воду носила, щоб поливати. І віддячив кущ працьовитій дівчині любов'ю – осипався білий цвіт, а замість нього-ягоди червоні, як намистинки виблискують. В кожній ягідці заховане зернятко, схоже на маленьке серце, повне любові. Так і горить моє серце любов'ю до рідної України. Схиляю низько голову, зриваю ягідку, легенько покручую, ніби, кров гаряча обпікає полином мої вуста. Боляче каліні сьогодні в Україні, щемить і розривається і моє, і її серце від болю за полеглими захисниками- цвітом нації. Плачу з тобою, каліно, розділяю наш біль на двох. Не одна дівчина згубила коханого у цій війні, не одна жінка овдовіла, не одна мати посивіла. Обіймаю разом з ними тебе, каліно. Уже не покладуть тебе на весільний коровай, не прикрасить тобою свої коси дівчина, не зачепить твій кетяг коханому до весільного піджака. Посадять тебе край могили і буде червоно палахкотіти і плакати за синами- неньки України.

Рости б тобі у наймальовничіших куточках, над чистими струмочками, в тихих гаях. Не бачити б тобі спалаху шахедів і дронів, не здригатися від вибухів, не чути протяжного звуку сирен, не бачити юнака, що стискаючи автомат падає в бою. Це ж кома, ти, нахилилась і закриваєш йому очі, в яких застигло нескінченне бажання жити, кохати, цінувати. Дивлячись

на тебе, згадав він свою кохану і через тебе послав він їй нескінченну любов свою.

Люблю, коли цвітеш, калино! Тоді найспівучіший птах соловейко прославляє твою красу. А восени горять вогнем диво-кетяги ягід, наповнені щедротами української землі. Шумиш листям тягнешся до людей, до сонця, до хмар. Вітер, закоханий у тебе, не завиває, не шматує твого оголеного стан, бо знає, що ітак сумуєш, тужиш, плачеш за всіма загиблими за волю і незалежність незламної нашої дорогої України.

Цілюща кора твоя спиняє кров, гоїть рани. Тож і віддала б усю кору, щоб вилікувати, оздоровити всіх поранених. А ось, жінки прийшли, обривають твої ягоди, пісні наспівують:

А ми тую, червону калину підіймемо!

А ми нашу славу Україну розвеселимо!

Підуть з важкими відрами, щоб цукром засипати тебе. Це- цілющі ліки для наших титанів, які тримають наше мирне небо.

Вклоняюсь тобі, Калинонько, спи спокійно цілу зиму. А на весні знову зацвітеш переможним білим цвітом! Вірю я, що перемога буде обов'язково за нами. Ми- Українці!

А це звучить гордо, титанічно! І в такий очікуваний день Перемоги затанцюємо ми, Калинонько обіймемося , як сестри.

Адже ми з тобою однієї крові!

Домашній котик

Третьякова Ганна – 15 років, учениця 10 класу
Делятинського ліцею № 2 Делятинської селищної ради

Мене звати Анна, і я – сіра смугаста філософиня із зеленими очима. Мій світ – це м'яка ковдра на дивані, теплий промінь сонця на підлозі та дзвінке «мурр» у горлі. Для мене вашсвіт – це щось велике, галасливе і не завжди логічне, але, на щастя, тепле і передбачуване.

У порівнянні з моїми вуличними побратимами, моє життя – це беззаперечний комфорт. Мій головний комфорт – це постійне джерело тепла і відсутність хижаків. Я не маю

застудити лапи чи боятися нічного холоду. Регулярна їжа, чистий лоток і ветеринарна допомога – це те, що дає мені людина. Вона дбає про моє тіло, дозволяючи моїй душі залишатися вільною. Найбільший комфорт – це ритуал спільного відпочинку. Коли ти сідаєш увечері, а я стрибаю тобі на коліна і починаю муркотати. Це не просто звук, це взаємний обмін миром. У цей момент ми – однієї крові, одного тепла.

Мої образи рідко бувають фізичними, вони майже завжди емоційні та стосуються моєї гідності. Настирливість (головна образа). Я люблю вас, але я не плюшева іграшка. Коли я хочу ласки, я сама підходжу і труся об твою ногу. Коли ж ти хапаєш мене, коли я сплю або просто хочу побути на самоті, і починаєш стискати, цілувати чи, що найгірше, будити, щоб просто «потискати» - це образа моєї свободи. Моє шипіння або легкий укус – це не агресія, це вимога «Поважай мої особисті кордони, як я поважаю твої».

Я відчуваю кожну інтонацію. Коли ти кричиш на мене за подряпаний диван, ти руйнуєш нашу довіру. Я розумію, що тобі це неприємно, але крик для мене означає небезпеку. Я не розумію слів, але я розумію енергію. Твій гнів змушує мене ховатися і перериває наш зв'язок.

Мене турбує непередбачуваність і шум. Раптові галасливі збори, незнайомі запахи, чужі руки, які намагаються мене схопити, - це для мене вторгнення і випробування на міцність моєї нервової системи. Чому ви просто не можете сидіти тихо? Найбільше мене лякає, коли Людина довго сидить, дивлячись у телефон і не звертає на мене уваги. Я підходжу, тикаю носом, але ти не відповідаєш. Ця емоційна відсутність лякає більше, ніж відсутність їжі.

«Ми з тобою однієї крові» означає, що ми обоє шукаємо безпеки та безумовної любові. Ти даєш мені їжу, я даю тобі терапію. Коли моє муркотіння лікує твій стрес, я знає, що моє життя має сенс.